

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 291/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиље З.Д. из Н.С., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Полицијска управа Н.С., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Н.С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2963/14 од 10.12.2014. године, у седници одржаној 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2963/14 од 10.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1754/2014 од 16.10.2014. године усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог бр. 04 118-11/04 од 11.02.2004. године којим је тужиљи престао радни однос закључно са 16.02.2004. године у Министарству унутрашњих послова ПУ Н.С. и решење Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – кабинет министра бр. 01-1433/04 од 24.03.2004. године којим је одбијен као неоснован приговор тужиље и потврђено решење 04 бр. 118-11/04 од 11.02.2004. године, те је обавезана тужена да тужиљу врати у статус удаљеног запосленог из МУП РС ПУ Н.С., на основу решења туженог бр. 116-65/03 од 04.07.2003. године; обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 192.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2963/14 од 10.12.2014. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1754/2014 од 16.10.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), у вези члана

506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а такође нема ни битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код тужене и 15.07.2000. године распоређена на радно место возачких дозвола у одељењу СУП Н.С., као службено лице. Против тужиле је 03.07.2003. године поднета дисциплинска пријава због тога што је противно важећим прописима извршила регистрацију одређених возила. Дисциплински тужилац је поднео оптужницу, тужила у том поступку није изнела одбрану, а дисциплински поступак није окончан јер је из истих разлога против тужиле покренут кривични поступак. Истражни судија је 12.01.2003. године донео решење о спровођењу истраге, а јавни тужилац је против тужиле подигао оптужницу 14.09.2004. године. Правноснажном кривичном пресудом од 21.12.2005. године тужила је ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело злоупотребе службеног положаја. Тужена је, у међувремену, 04.07.2003. године удаљила тужилу са посла, потом је решењем од 11.02.2004. године тужили престао радни однос код тужене са 16.02.2004. године јер је против ње покренут кривични поступак. Тужила је против решења од 11.02.2004. године изјавила приговор који је одбијен решењем другостепеног органа од 24.03.2004. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови закључили да су побијана решења тужене од 11.02.2004. године и 24.03.2004. године незаконита.

Закон о Унутрашњим пословима („Службени гласник РС“ бр. 44/91 ... 8/01), који је био на снази у време доношења побијаних решења, у члану 34. став 1. прописује да се у радни однос у Министарству унутрашњих послова на радном месту овлашћеног службеног лица и радника на одређеним дужностима може примити лице које поред законом утврђених услова за пријем на рад у државне органе испуњава и посебне услове и то: да није осуђивано за кривична дела против Уставом утврђеног поретка и безбедности, против оружаних снага, против привреде и имовине, против службене дужности и за кривична дела извршена из користољубља и нечасних побуда, те да се против њега не води кривични поступак за кривична дела која се гоне по службеној дужности и да му правноснажном пресудом није изречена мера забране вршења позива, делатности или дужности, док таква забрана траје. Истим законом прописано је да раднику Министарства унутрашњих послова престаје радни однос на које је правноснажном пресудом осуђен за кривично дело из члана 34. став 1. тачка 1. овог закона а може му престати радни однос и ако престане да испуњава, односно ако се накнадно утврди да није испуњавао неки од услова за пријем у рад у државне органе и услов из члана 34. став 1. тачка 2. овог закона. Чланом 45. истог закона прописано је да раднику Министарства унутрашњих послова престаје радни однос ако је правноснажном пресудом осуђен за кривично дело из члана 34. став 1. тачка 1. закона или ако престане да испуњава неке од услова за пријем на

рад у државним органима или посебне услове из члана 34. став 1. тачка 2. овог закона.

По оцени Врховног касационог суда, а ценећи цитиране одредбе Закона о унутрашњим пословима, надлежном органу Министарства унутрашњих послова остављена је могућност да цени о каквом је кривичном делу реч због којег се води кривични поступак и да у складу са том оценом може да донесе одлуку о престанку радног односа. То значи да је послодавцу, који обавља специфичне послове, дата могућност оцене значаја кривичног дела за које је покренут кривични поступак и да ли је понашање запосленог такво да штети угледу службе, чиме би била извршена тежа повреда радне обавезе. У конкретном случају, тужилји је престао радни однос пре ступања на снагу оптужнице којом јој је стављено на терет да је извршила кривично дело злоупотребе службеног положаја. У моменту отказа тужени је морао да конкретизује и тачно означи радње тужилје, које при том морају да буду и такве природе да штете угледу и заштити интереса службе, чија би последица била изрицање мере престанка радног односа. Међутим, оспорена решења надлежни орган тужене је донео користећи овлашћења противно члану 34. Закона о унутрашњим пословима, обзиром да је произвољно одређен разлог за отказ, без детаљне оцене свих околности конкретног случаја. Стога је правилан закључак нижестепених судова да је, приликом доношења одлуке о престанку радног односа, надлежни орган Министарства унутрашњих послова своја овлашћења користио противно циљу којем она служе и да нису донета у циљу заштите интереса и потребе службе. Такође, донета решења су у супротности са члановима 4, 7. и 10. Конвенције Међународне организације рада бр. 158. о престанку радног односа на иницијативу послодавца, зато што тужилји у дисциплинском поступку који је покренут против ње, није дата могућност да се брани од навода изнетих у дисциплинској пријави, чиме јој је повређено право на одбрану. Имајући у виду да је правна последица поништаја одлуке о престанку радног односа, враћање запосленог, одлучено је да се тужилја врати на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаним одлукама погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања, цењени су и остали наводи ревизије, али их суд није посебно образлагао обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**